

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/33844 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 19 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 juli 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 14 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juni 2007, verzonden op 20 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

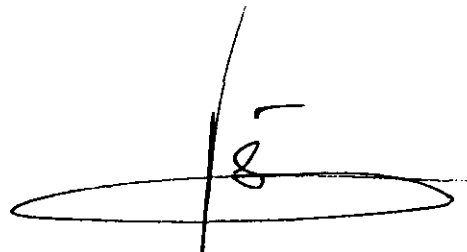
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 november 2007

404.

Verzonden: 13 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/33844 (beroep) en AWB 05/37022 (voorlopige voorziening)

V.nr.:

inzake: geboren op van Ivoriaanse nationaliteit, wonende
te eiser/ verzoeker, hierna te noemen: eiser,
gemachtigde: mr. I.M. Hagg, advocaat te Amsterdam,

tegen: de staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. S. Pirs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 12 april 2005 heeft eiser bij de burgemeester van Almere een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "gezinshereniging bij ...". Bij besluit van 19 juli 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij bezwaarschrift van 15 augustus 2005 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Tevens is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het bezwaar is beslist. Bij beroepschrift van 13 maart 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beslissing op het bezwaarschrift van 15 augustus 2005. Op 30 mei 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Bij uitspraak van 3 mei 2006 heeft deze rechtbank en zittingplaats het beroep tegen het uitblijven van een beslissing op bezwaar gegrond verklaard en verweerder opgedragen binnen zes weken op het bezwaar te beslissen (AWB 06/14094). Het bezwaar is bij besluit van 14 juni 2006 ongegrond verklaard. Dit besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moet verlaten.

2. Bij beroepschrift van 11 juli 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. De rechtbank heeft het verzoekschrift van 15 augustus 2005 aangemerkt als een verzoek een voorlopige voorziening te treffen dat ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. Op 5 september 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 26 april 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 mei 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De voorzieningenrechter/ rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep

1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning, omdat hij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Hetgeen eiser heeft aangevoerd in het kader van zijn beroep op de hardheidsclausule geeft onvoldoende aanleiding om hem vrij te stellen van het mvv-vereiste.

Het is niet aannemelijk dat eiser zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en de Ivoriaanse samenleving zozeer is ontwend dat terugkeer naar Ivoorkust om daar de mvv-procedure af te wachten niet van hem kan worden verlangd. Het feit dat eiser in Nederland naar school gaat doet hier niet aan af. Verweerder erkent dat de Nederlandse ambassade in Ivoorkust is gesloten, maar dit betekent niet dat eiser zich niet kan wenden tot de ambassade in Ghana. In dit kader is van belang dat eiser (inmiddels) meerderjarig is en zichzelf zou moeten kunnen redden. Bovendien zou eisers vader hem naar Ghana kunnen vergezellen. Een beroep op de algehele toestand in Ivoorkust kan eiser evenmin baten. Derhalve is niet aannemelijk gemaakt dat het vasthouden aan de mvv-eis leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Verweerder heeft verder aangegeven dat het beroep van eiser op artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) geen doel treft, aangezien dit artikel geen directe werking heeft en verweerder in zijn beleid de belangen van kinderen heeft verwerkt.

Verweerder heeft eisers beroep op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) evenmin gehonoreerd. Het niet-vrijstellen van het mvv-vereiste leidt in beginsel slechts tot een tijdelijke scheiding.

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Verweerder heeft het besluit onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd door te stellen dat eiser nog niet is geïntegreerd en terug kan naar zijn land van herkomst. Eiser verblijft sinds een aantal jaren bij zijn vader in Nederland, hij gaat hier naar school en heeft hier vrienden. Vasthouden aan het mvv-vereiste zou inhouden dat eiser zonder familie naar een voor hem vreemd land, Ghana, zou moeten afreizen, aangezien de ambassade in Ivoorkust gesloten is. De vader van eiser is niet in staat om zijn zoon te vergezellen, aangezien hij een baan heeft en onmogelijk een aantal maanden verlof op kan nemen. Derhalve is eiser van mening dat in dit geval sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard.

Bovendien heeft verweerder niet aangegeven waarom zijn belang bij het vasthouden aan het mvv-vereiste in dit geval zwaarder dient te wegen dan het belang van eiser. Op het moment van de aanvraag was eiser minderjarig. Eiser beroept zich op artikel 3 van het IVRK, waarin is bepaald dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen. Verweerder heeft in onderhavige zaak een dergelijke belangenafweging niet gemaakt.

Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de vader van eiser niet mee kan reizen levert een objectieve belemmering op. Eiser verwijst in dat verband naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Dordrecht van 13 maart 2006 (LJN: AV6494).

De rechtbank overweegt het volgende.

3. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

4. Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge het tweede lid van dit artikel

kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

5. Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van het beschikken over een geldige mvv. Voorts kan de Minister, ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000, het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: hardheidsclausule).

6. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In een brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, blz.1) is voorts voor de uitoefening van die bevoegdheid als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd.

7. In paragraaf B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 is als beleid van verweerder neergelegd dat de vreemdeling die zich erop beroept dat het toepassen van het mvv-vereiste ten aanzien van hem leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, dit beroep op de zogeheten hardheidsclausule reeds bij het indienen van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier zal moeten motiveren en zo veel als mogelijk met bewijsstukken onderbouwen.

8. Artikel 3, eerste lid, van het IVRK bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

9. In de eerste plaats dient de rechtbank zich uit te laten over de vraag of de in beroep overgelegde stukken bij de beoordeling van het beroep kunnen worden betrokken. Dergelijke stukken kunnen immers, gelet op de ex tunc-toetsing in het bestuursrecht, enkel worden betrokken bij de beoordeling in rechte, indien deze een nadere onderbouwing vormen van een eerder ingenomen stelling dan wel van ten tijde van het besluit reeds gestelde feiten en omstandigheden. De rechtbank is van oordeel dat de verklaring van het Regionaal Opleiding Centrum (ROC) Amsterdam van 9 mei 2007 als nadere onderbouwing van een eerder ingenomen stelling kan worden aangemerkt en bij de beoordeling betrokken dient te worden. Immers, reeds in bezwaar, tijdens de hoorzitting, heeft eiser gesteld dat hij een opleiding volgt aan het ROC Amsterdam en dat het afreizen naar het buitenland voor het verkrijgen van een mvv zijn opleiding nadelig beïnvloedt. Het andere stuk, een kopie van een etiket van een geneesmiddel, staat niet in relatie tot een eerder door eiser aangevoerd argument. Dit stuk zal niet bij de beoordeling worden betrokken.

10. Niet is in geschil dat eiser niet beschikt over een geldige mvv en niet behoort tot één van de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorieën vreemdelingen die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Partijen zijn verdeeld over de vraag of eiser met succes een beroep kan doen op de hardheidsclausule, zoals neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

11. De rechtbank stelt voorop dat de bevoegdheid ex artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, een discretionaire is, die door de rechtbank slechts terughoudend kan worden getoetst. Verweerder is evenwel gehouden alle door eiser aangevoerde bijzondere omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, gemotiveerd te betrekken bij zijn beoordeling van de vraag of tot vrijstelling van het mvv-vereiste zou moeten worden overgegaan.

12. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat in het onderhavige geval geen bijzondere individuele omstandigheden zijn gebleken die een geslaagd beroep op de hardheidsclausule rechtvaardigen. Dat eiser is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, dat hij in Nederland naar school gaat en de omstandigheid dat hij naar een buurland van Ivoorkust zou moeten afreizen om een mvv aan te vragen, terwijl hij de taal niet spreekt, kunnen niet als dusdanig bijzonder worden aangemerkt. Voor dit oordeel kent de rechtbank ook waarde toe aan de omstandigheid dat eiser zijn stellingen dat hij vanwege onduidelijkheid over de mvv-procedure in Ghana voor onbepaalde tijd aldaar zou moeten verblijven niet heeft onderbouwd. Voorts heeft eiser nagelaten om zijn stelling te onderbouwen dat het geheel onmogelijk is voor zijn vader vanwege verplichtingen op diens werk om eiser, desnoods periodiek, te begeleiden of te bezoeken en op dergelijke wijze eisers verblijf te faciliteren, gedurende de mvv-procedure. Nu eiser zich beroept op de hardheidsclausule is het primair aan hem om de redenen voor die uitzondering op de hoofdregel adequaat en afdoende te onderbouwen. De rechtbank overweegt nog dat verweerder ter zitting heeft bevestigd dat eiser niet verplicht is om in Ghana een mvv aan te vragen, zoals door eiser is gesteld. Ghana ligt weliswaar het meest voor de hand, maar ook een mvv-aanvraag in Mali is mogelijk. Eisers grootmoeder woont in Mali. Dat eiser de taal niet spreekt, laat onverlet dat zijn vader daarbij een bemiddelende en ondersteunende rol zou kunnen spelen.

13. Eiser heeft voorts een gemotiveerd beroep gedaan op artikel 3 van het IVRK. De rechtbank is van oordeel dat hoewel deze bepaling, gelet op de formulering daarvan, geen normen bevat die zich zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving lenen voor directe toepassing door de rechter, verweerder wel gehouden is de belangen van betrokken kinderen kenbaar bij zijn besluitvorming te betrekken. De rechtbank verwijst daartoe naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 september 2004 (JV 2004/449). De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit het bestreden besluit van 14 juni 2006 van een dergelijke draagkrachtige en kenbare beoordeling blijkt.

14. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 8 van het EVRM, overweegt de rechtbank in de eerste plaats dat ook in een geval als het onderhavige, dit artikel een rol kan spelen, althans voor zover het de vraag betreft of de in beginsel tijdelijke scheiding van het gezin strijd oplevert met het recht op bescherming van het familie- of gezinsleven, als bedoeld in dat artikel. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op goede gronden geconcludeerd dat de tegenwerping van het mvv-vereiste in het onderhavige niet in strijd is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Voor dit oordeel heeft de rechtbank met name waarde gehecht aan de omstandigheid dat het in beginsel een tijdelijke scheiding betreft, die de uitoefening van het familie- of gezinsleven hier te lande niet blijvend onmogelijk maakt, terwijl de door eiser aangevoerde op zijn zaak betrekking hebbende omstandigheden onvoldoende grond opleveren voor het oordeel dat in zijn geval ook een tijdelijke scheiding in strijd is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

15. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan, zodat het beroep ongegrond zal worden verklaard.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

16. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

17. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

18. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

III. BESLISSING

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/33844

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 05/37022

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 19 juni 2007 door mr. P.H.A. Knol, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. O. Bies, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 20 JUNI 2007

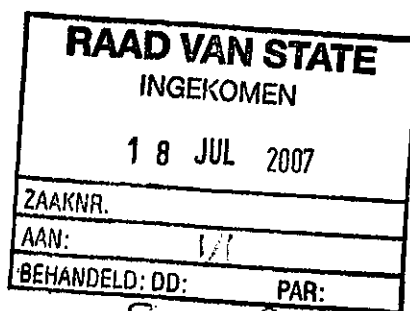
Conc.: OB

Coll: bod

D: C

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Mevr. mr. I.M. Hagg
Mevr. mr. J. van Koesveld
Mevr. mr. F. Kiliç

Secretariaat
Mevr. N. Nanne

Per falk courier en
Tevens per fax: 070 - 365 13 80
Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Datum: 18 juli 2007
Betreft: / Hoger Beroep
Ons kenmerk: 0743578/IH/IK
Uw kenmerk:

H O G E R B E R O E P

Edelachtbaar College,

Namens [] geboren op [], van Ivoriaanse nationaliteit,
wonende te [] te dezer zake domicilie kiezende te 1016 DK Amsterdam aan de
Westermarkt 2A, ten kantore van de advocaat en procureur mr I.M. Hagg, die ten deze tot
zijn gemachtigde wordt gesteld en als zodanig voor hem zal optreden, zulks met het recht
van substitutie, u derhalve mededelend dat ondertekende, daartoe bepaaldelijk
gevolmachtigd door Lassina Togola voornoemd;

Hoger Beroep instelt tegen de uitspraak d.d. 20 juni 2007 van de enkelvoudige kamer
Vreemdelingenzaken van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam, met
registratienummer AWB 06 / 33844, waarbij het beroepschrift d.d. 11 juli 2006, welke is
gericht tegen de beschikking van de IND d.d. 14 juni 2006, ongegrond is verklaard.

Grief I

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

“De Rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat in het onderhavige geval geen bijzondere individuele omstandigheden zijn gebleken die een geslaagd beroep op de hardheidsclausule rechtvaardigen. Dat eiser is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, dat hij in Nederland naar school gaat en de omstandigheden dat hij naar een buurland van Ivoorkust zou moeten afreizen om een MVV aan te vragen, terwijl hij de taal niet spreekt, kunnen niet als dusdanig bijzonder worden aangemerkt. Voor dit oordeel kent de Rechtbank ook waarde toe aan de omstandigheid dat eiser zou stellen dat hij vanwege onduidelijkheid over de MVV-procedure in Ghana vooronbepaalde tijd aldaar zou moeten verblijven niet heeft onderbouwd. Voorts heeft eiser nagelaten om zijn stelling te onderbouwen dat het geheel onmogelijk is voor zijn vader vanwege verplichtingen op diens werk om eiser, desnoods periodiek, te begeleiden en bezoeken en op dergelijke wijze eisers blijft faciliteren, gedurende de MVV-procedure. Nu eiser zich beroept op de hardheidsclausule is het primair aan hem om de redenen voor die uitzondering op de hoofdregel adequaat en afdoende te onderbouwen. De Rechtbank overweegt nog dat verweerder ter zitting heeft bevestigd dat eiser niet verplicht is om in Ghana een MVV aan te vragen, zoals door eiser is gesteld. Ghana ligt weliswaar het meest voor de hand, maar ook een MVV-aanvraag in Mali is mogelijk. Eisers grootmoeder woont in Mali. Dat eiser de taal niet spreekt laat onverlet dat zijn vader daarbij een bemiddelende en ondersteunende rol zou kunnen spelen.”

Onder 11 stelt de Rechtbank zelf voorop dat verweerder is gehouden alle door eiser aangevoerde bijzondere omstandigheden in onderlinge samenhang bezien gemotiveerd te betrekken bij zijn beoordeling van de vraag of tot vrijstelling van het MVV-vereiste zou moeten worden overgegaan. Uit de hierboven aangehaalde overweging blijkt niet alleen dat verweerder heeft nagelaten de door eiser aangevoerde omstandigheden in hun onderlinge samenhang bezien, echter dat ook de Rechtbank dit nalaat. Juist het feit dat een minderjarige naar zijn land niet kan afreizen omdat gezien de gevaarlijke situatie aldaar de Ambassade is gesloten had reeds als een bijzondere omstandigheid dienen te worden

aangemerkt, in samenhang had vervolgens medeoverwogen dienen te worden de feiten dat de minderjarige zijn school diende te onderbreken, af moest reizen naar Ghana welk land zowel hij als zijn ouders niet kennen en ook de taal niet van spreken en zijn vader niet in staat zijn om hem te begeleiden. Tevens is door appellant aangegeven dat de procedure onnodig lang heeft geduurd door de opstelling van verweerder (wijziging beleid, termijnoverschrijding) waardoor appellant hangende de procedure meerderjarig is geworden en met een negatieve beschikking de weg van gezinshereniging met zijn vader voorgoed is afgesloten.

Waren al deze aspecten wel in hun onderlinge samenhang en in het licht van de specifieke situatie bezien dan had dit juist reden gegeven om de situatie van appellant aan te merken als een dusdanig bijzondere situatie dat een beroep op artikel 3:71, lid 4, te rechtvaardigen was.

Voor wat betreft de overweging van de Rechtbank dat verweerder ter zitting zou hebben aangegeven dat ook in Mali een mogelijkheid was om aldaar een MVV aan te vragen, dient in dezen te worden gesteld dat het in strijd is met alle regels van de goede procesorde dat informatie pas door verweerder ter zitting naar voren wordt gebracht. Zoals reeds door appellant tijdens de rechtbankzitting is gesteld, heeft verweerder gedurende de hele periode de stelling ingenomen dat de betreffende MVV-aanvraag in Ghana diende plaats te vinden. Dit was in vergelijkbare procedures ook het geval. Met name wordt hier ook verwezen naar het verslag van de hoorzitting waar deze mali-mogelijkheid ook niet ter sprake is gebracht door verweerder.

Het is dan ook het omdraaien van de bewijslast om ter zitting van appellant te verwachten dat hij met betrekking tot een stelling, welke pas door verweerder ter zitting naar voren is gebracht, vervolgens zelf het tegendeel met bewijs dient te onderbouwen.

Naast strijd met de goede procesorde is in deze ook strijd met ex tunc toetsing.

Voor wat betreft het overige bewijs door appellant overlegd, dient erop te worden gewezen dat door appellant gedurende de hele periode bewijs is overlegd met betrekking tot de situatie in Ivoorkust, het feit dat de Ambassade was gesloten, de situatie van zijn oma. Tevens is er bewijs overlegd met betrekking tot de werkzaamheden van de vader van appellant. Appellant stelt zich in dezen op het standpunt dat het als een bekend feit mag worden verondersteld dat als iemand in loondienst arbeid verricht voor een werkgever, dat hij niet zonder meer voor onbepaalde tijd kan afreizen naar Afrika om aldaar zijn zoon te

begeleiden. Ook tijdens de hoorzitting de stukken met betrekking tot de werksituatie van de vader van appellant nogmaals overlegd en nogmaals besproken.

De vereisten met betrekking tot de hoorzitting zoals vermeld onder 7:2 Awb zijn duidelijk. Er dient een communicatie op gang gebracht te worden en eventueel dient gezocht te worden naar een oplossing. Al eerder is al aangegeven dat juist op dit moment de Mali mogelijkheid besproken dienen te worden terwijl toen alleen de mogelijkheid om in Accra een aanvraag te doen aan de orde is geweest. Na de bespreking op de hoorzitting had appellant er dan ook op mogen vertrouwen dat gezien het feit dat er niet om meer informatie was verzocht hij de juiste informatie had overlegd en dat de aanvraagmogelijkheden zoals besproken ook de enige mogelijkheden waren.

Het had dan ook juist in de reden gelegen dat, mocht verweerder nog meer informatie willen verstrekken dan wel had willen verkrijgen van bijvoorbeeld de werkgever van appellant, dat verweerder op dat moment met de informatie was gekomen dan wel hierom had verzocht in plaats van hiermee pas op de zitting te komen.

Appellant stelt zich dan ook op het standpunt dat hij in deze zijn aanvraag wel degelijk adequaat en voldoende heeft onderbouwd, echter het is zowel in strijd met de *ex tunc* toetsing als met het vertrouwensbeginsel op het moment dat er in de beroepsfase pas naar informatie wordt gevraagd dan wel dat er informatie wordt verstrekt terwijl op het moment dat dit reeds in de bezwaarfase te berde was gebracht er door appellant nog meer adequaat op had kunnen worden gereageerd.

Grief II

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

"Eiser heeft voorts een gemotiveerd beroep gedaan op artikel 3 van het IVRK. De Rechtbank is van oordeel dat hoewel deze bepaling, gelet op de formulering daarvan, geen normen bevat die zich zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving lenen voor directe toepassing door de rechter, verweerder wel gehouden is de belangen van betrokken kinderen kenbaar bij zijn besluitvorming te betrekken. [...] De Rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit het bestreden besluit van 14 juni 2006 van een dergelijke draagkrachtige en kenbare beoordeling blijkt".

Appellant is van mening dat het belang van de minderjarige niet voldoende is meegewogen en dat van een dergelijke draagkrachtige en kenbare beoordeling dan ook niet kan blijken. Door het gebruik van standaardformuleringen blijkt juist dat de gegevens zoals het vertrekken naar een vreemd land, het niet spreken van de taal en het ontbreken van adequate opvang de leeftijd van appellant en het feit dat hij zijn school diende te onderbreken niet voldoende en in onderlinge samenhang zijn betrokken.

Grief III

Ten onrechte heft de Rechtbank overwogen:

“Voor dit oordeel heeft de Rechtbank met name waarde gehecht aan de omstandigheid dat het in beginsel een tijdelijke scheiding betreft, die de uitoefening van het familie- of gezinsleven hier te lande niet blijvend onmogelijk maakt. Terwijl de door eiser aangevoerde op zijn zaak betrekking hebbende omstandigheden onvoldoende grond opleveren voor het oordeel dat in zijn geval ook een tijdelijke scheiding in strijd is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.”.

Appellant is van mening dat langs deze wijze artikel 8 van het EVRM in deze fase van de procedure toch weer buiten spel wordt gezet. Terwijl ook in deze fase van de procedure met name als het een minderjarige betreft, een eventuele scheiding van het gezin wel degelijk een onderdeel dient te vormen van de belangenafweging. Door het hanteren van deze standaardredenering heeft zowel de Rechtbank als verweerder het beroep op artikel 8 EVRM onvoldoende gemotiveerd verworpen.

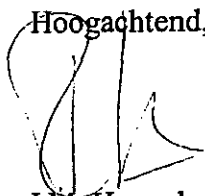
Appellant is van mening dat de Rechtbank de door appellant aangevoerde bijzondere omstandigheden nu juist niet in hun onderlinge samenhang hebben gezien en nagelaten hebben deze gemotiveerd te betrekken bij de betreffende beoordeling. Door aan de hierboven genoemde aspecten voorbij te gaan, heeft de Rechtbank niet althans niet voldoende gemotiveerd beslist over de door appellant aangevoerde gronden en heeft de Rechtbank uitspraak gedaan in strijd met artikel 8:69 althans 8:77 van de Awb.

REDENEN, WAAROM:

Appellant zich wendt tot de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek tot:

- I. Gegrondverklaring van het namens appellant ingestelde hoger beroep;
- II. Vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam d.d. 20 juni 2007 met registratienummer AWB 06 / 33844;
- III. Veroordeling van de Staat in de kosten van de procedure, daarbij inbegrepen de kosten van de rechtsbijstand alsmede in de kosten van de rechtbankprocedure.

Hoogachtend,

I.M. Hagg, bepaaldelijk gevolmachtigde

Bijlagen:

- uitspraak Rechtbank Amsterdam d.d. 20 juni 2007